

ENTREVISTA **JOHN BLANCH MESQUITA. PIANISTA**

Amb només 21 anys, John Blanch és un dels pianistes que més emociona. Recentment va oferir a la basílica de Castelló d'Empúries i davant d'un miler de persones un recital de piano en homenatge a mossèn Narcís Costabella, gran amic, mort ara fa 2 anys.

“Un dia em vaig adonar que la vida no tenia sentit sense la música”

Yolanda Falcon i CASTELLÓ D'EMPÚRIES

■ De mare figurenca i pare brasiler, John Blanch, diplomad per al Conservatori Nacional Superior de Música i Dansa de París, va iniciar els estudis de violí i després de piano als sis anys i amb només deu anys, participa en diferents masterclass per Europa. En aquests moments, és un dels pianistes més destacats del panorama actual. Paral·lelament a la seva formació i als concerts arreu del món, ha engegat el projecte “Diari de un pianista” per les xarxes socials, amb el qual vol donar a conèixer a un públic més jove com és la vida d'un músic.

Quins vincles té amb la comarca de l'Alt Empordà?

La meua família materna és de l'Alt Empordà. Vaig viure fins als 17 anys al Brasil i després a París per continuar els estudis al Conservatori Superior, però cada estiu des de petit vinc a passar les vacances a l'Empordà. Passava uns dies al mas de la meua àvia, on jugava amb els meus cosins i a la nit m'encantava tocar el violí al camp sota les estrelles. Aquests moments han quedat marcats en la memòria. Aprofitàvem per anar a les platges de la Costa Brava -cada dia en triàvem una. La meua preferida era una cala situada al costat de Garbet perquè havíem de baixar la muntanya a peu i jo podia pescar a les roques durant hores-. Anàvem a Portbou, terra dels besavis paternals i altres vegades a Cadaqués i Pals. Guardo tants bons records!

Què el va atraure de la música que va fer que es decidís a dedicar-s'hi professionalment?

Mai no em vaig plantejar la qüestió de si em dedicaria professionalment o no a la música. Va ser quelcom molt natural que va començar quan tenia sis anys amb el violí i després amb el piano. La passió va anar creixent al llarg dels anys fins arribar un dia que em vaig adonar que la meua vida no tenia sentit sense la música. Descobreixes, mentre toques, un nou univers, una dimensió infinita sense límits, on aconseguixes durant uns minuts de forma intensa tenir un sentiment indescriptible de puresa. Quan sents la vibració de cada nota en el teu interior i la bellesa del timbre sembla que el temps es para i la resta no existeix. En aquest moment, l'única cosa concreta a la qual t'afertes és la música, quan en realitat tots sabem que no és quelcom concret. Aquesta contradicció sempre m'ha deixat perplex.

El teu darrer concert a l'Alt Empordà va ser a la basílica de Castelló d'Empúries. Per què vas fer l'homenatge a mossèn Narcís Costabella?

Mossèn Costabella va acompanyar la meua família en els moments més feliços i més tristos, com ara els enterraments, els casaments o les comunions. Sempre hi estava present. Quan vaig anar per primera vegada a Castelló d'Empúries ens va portar fins a la basílica i em va quedar impressionat. Em va deixar tocar algunes notes en aquell òrgan històric i imponent de més

de 400 anys. L'alegria va ser plena! Sempre vaig tenir un gran incentiu per part de mossèn Narcís amb la música. M'enviava partitures amb dedicatòries molt maques per motivar-me, col·leccions de CD i em trucava per saber com anaven les coses al Conservatori. Era una persona d'un cor enorme, extremadament culte i interessat en les arts. Ens va deixar d'una manera molt ràpida i inesperada, però sempre em deia que havíem de fer un recital de piano a la basílica. Després de dos anys el vam fer i estic segur que ell estava aquell dia amb nosaltres feliç i amb un gran somriure.

Diu que s'ha marcat com a objectiu atraure al públic jove a la música clàssica. Per fer-ho, a més dels seus concerts utilitza les xarxes socials com el Facebook i el Youtube amb el “Diari d'un pianista”. Com està sent la resposta?

Cada persona ve a aquest món amb una missió. El que més desitjo és poder transmetre aquesta passió i mostrar principalment als joves allò que la música és capaç de fer. Estem en una època revolucionària on la tecnologia ha envaït la nostra activitat diària i és molt important acabar amb la barrera que existeix entre l'interpret i el seu públic. Aquest és el meu principal objectiu. El projecte “Diari del pianista” ha estat molt ben acollit pel públic i el canal Youtube compta amb més de 250.000 espectadors de totes les edats i molts d'ells són persones que no estan acostumades a la música clàssica i han trobat

JOHN BLANCH. Pianista

en aquesta plataforma una porta per descobrir l'univers de la música. Quan rebo una carta d'un jove que em diu que havia abandonat la música i que les meues paraules li han fet tornar a estudiar em fa seguir lluitant i creient amb el meu objectiu.

Quan estudiava, s'imaginava una trajectòria i un reconeixement públic tan important com el que té?

Estic molt content de veure que estic recollint els fruits de tots els anys de molt de treball i dedicació, però des del principi tenia clar que tot el que feia no era per tenir un reconeixement. No em vaig preocupar si tindria o no èxit, només sabia que allò era la meua vida i m'encanta-

va el que feia. No sabia molt bé cap a on em portaria la meua passió. L'acollida que estic rebent del públic m'emociona profundament i m'incentiva a continuar amb els meus somnis.

Un pianista i un compositor...

Maria Joao Pires i Chopin.

Quins són els seus propers concerts?

Tinc dos concerts importants amb l'Orquestra el proper mes. Tocaré al Victòria Hall de Ginebra amb la Camerata Armin, formada pels músics de l'Orquestra Suisse Romande i al Brasil, a la Sala Sao Paulo amb la Bachiana Filarmònica. ■